

Teza: niewłaściwe wykonywanie czynności zawodowych przez radcę prawnego

Czyny polegające na: nie poinformowaniu klienta o treści wyroku, skierowaniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności oraz wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przez radcę prawnego, nie będącego już pełnomocnikiem, uzależnienie wydania klientowi dokumentu od zapłaty należności – są deliktami dyscyplinarnymi.

Sygn. akt WO-181/18

Dnia 27 lutego 2019 roku

ORZECZENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie w następującym składzie:

Przewodniczący SWSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWDS Adela Fischer – sprawozdawca, SWSD Tomasz Fox

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krzysztofa Bodio

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2019 roku w sprawie radczynie prawnej J. W.,

obwinionej o przewinienia dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 44 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (pierwszy punkt wniosku o ukaranie), z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (drugi i trzeci punkt wniosku o ukaranie), z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 36 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (czwarty, szósty i siódmy punkt wniosku o ukaranie), z art. 64. ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (piąty punkt wniosku o ukaranie)

odwołania od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie z 6 czerwca 2018 roku w sprawie D 85/17

1)

utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy,

2)

na podstawie art. 626 par. 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz par. 11 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych zasądza od obwinionej na rzecz pokrzywdzonych T. T., U. K. i Spółki (...) sp. z o.o. po 840 zł z tytułu wydatków za udział pełnomocnika wskazanych wyżej pokrzywdzonych w postępowaniu odwoławczym,

na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych zasądza od obwinionej koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1200,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście), na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

Radczynie prawna J. W. została obwiniona o następujące przewinienia dyscyplinarne:

1)

działając jako pełnomocnik procesowy (...) sp. z o. o. w sprawie przeciwko J. Ł. o zapłatę kwoty 11.359,29 zł. - nie złożyła wniosku o uzasadnienie wyroku z dnia 17 czerwca 2016 r. Sądu Rejonowego w Siedlcach V Wydział Gospodarczy (sygn. akt V GC 920/ 15) i apelacji jak również w okresie od dnia 17 czerwca 2017 r. do 1 września 2017 r. nie poinformowała klienta o treści wyroku - mimo, iż roszczenie jej mocodawcy zostało częściowo oddalone, w sytuacji gdy jednocześnie nie przedstawiła klientowi informacji o bezzasadności lub niecelowości wnoszenia apelacji, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 44 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

2)

w dniu 2 sierpnia 2016 r., nie mając stosownego zlecenia jak również nie będąc już pełnomocnikiem procesowym (...) sp. z o. o., skierowała do Sądu wnioski o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi z dnia 17 czerwca 2016 r. Sądu Rejonowego w Siedlcach V Wydział Gospodarczy (sygn. akt VGC 920/ 15), tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

3)

w dniu 24 sierpnia 2016 r., nie mając stosownego zlecenia jak również nie będąc już pełnomocnikiem procesowym (...) sp. z o. o., skierowała do T. W. - komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Siedlcach wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w związku z wyrokiem z dnia 17 czerwca 2016 r. Sądu Rejonowego w Siedlcach o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego i przekazanie ich na jej rachunek bankowy, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

4)

w dniu 5 lipca 2016 r. w Siedlcach wystawiła dla M. Skup fakturę VAT na kwotę 959,99 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Siedlcach (sygn. akt I C 1130/15) oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym -w sytuacji braku między J. W. a M. Skup stosunku prawnego, z którego wynikałby obowiązek zapłaty przez M. Skup wynagrodzenia lub kosztów zastępstwa procesowego na rzecz J. W., tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 36 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

5)

w dniu 5 lipca 2016 r. w Siedlcach uzależniła wydanie M. Skup oryginału tytułu wykonawczego od uprzedniego uregulowania należności wskazanej w fakturze VAT, wystawionej w dniu 5 lipca 2016 r. przez J. W. dla M. Skup, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

6)

w dniu 26 czerwca 2016 r. w Siedlcach skierowała do T. T. pismo, w którym oświadczyła, że jeśli ww. nie wyraża zgody na dalsze prowadzenie przez nią postępowania - jest zobowiązany do zapłacenia na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7320,00 zł. - w sytuacji braku między J. W. a T. T. stosunku prawnego, z którego wynikałby obowiązek zapłaty przez T. T. wynagrodzenia lub kosztów zastępstwa procesowego na rzecz J. W., tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 36 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

7)

w dniu 28 czerwca 2016 r. w Siedlcach skierowała do U. K. pismo, w którym oświadczyła, że jeśli ww. nie wyraża zgody na dalsze prowadzenie przez nią postępowania - jest zobowiązana do zapłacenia na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3720,00 zł - w sytuacji braku między J. W. a U. K. stosunku prawnego, z którego wynikałby

obowiązek zapłaty przez U. K. wynagrodzenia lub kosztów zastępstwa procesowego na rzecz J. W., tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 36 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców w Warszawie z 6 czerwca 2018 roku, sygn. akt D 85/17, radczynie prawna J. W. została uznana za winną przewinień dyscyplinarnych zarzucanych jej w punktach od pierwszego do siódmego wniosku o ukaranie, z tym że odnośnie czynu opisanego w punkcie pierwszym rzeczzonego wniosku sąd przyjął następującą kwalifikację prawną: art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego; odnośnie czynów opisanych w punkcie drugim i trzecim - art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 i art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego; odnośnie czynów opisanych w czwartym, szóstym i siódmym punkcie wniosku o ukaranie - art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 i art. 36 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, odnośnie czynu opisanego w piątym punkcie wniosku o ukaranie - art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 i art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Za przewinienie dyscyplinarne z punktu pierwszego wniosku o ukaranie sąd meñti wymierzył obwinionej radczynie prawnej karę upomnienia, za czyny z punktu drugiego i trzeciego po karze nagany, natomiast za czyny w punktach od czwartego do siódmego po karze pieniężnej - odpowiednio: 3000,00 zł, 4000,00 zł, 3000,00 zł i 3000,00 zł. W miejsce jednostkowych wymierzonych w punkcie drugim i trzecim sentencji sąd orzekł karę łączną nagany, natomiast w miejsce jednostkowych kar pieniężnych - łączną karę pieniężną w wysokości ośmiu tysięcy złotych.

Uznając J. W. za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego jej w punkcie pierwszym wniosku o ukaranie, zmodyfikował w punkcie 1 orzeczenia opis tego czynu w ten sposób, że uznał, iż obwiniona działając jako pełnomocnik procesowy (...) sp. z o. o. w sprawie przeciwko J. Ł. o zapłatę kwoty 11.359,29 zł, począwszy od dnia 17 czerwca 2017 r. do dnia 24 czerwca 2017 r. nie złożyła wniosku o uzasadnienie wyroku z dnia 17 czerwca 2017 r. SR w Siedlcach V Wydział Gospodarczy (sygn. akt V GC 920/15), mimo, iż roszczenie mocodawcy zostało częściowo oddalone, jak również w okresie od dnia 17 czerwca 2016 r. do dnia 27 czerwca 2017 r. nie poinformowała mocodawcy o treści tego wyroku.

W punkcie ósmym sentencji orzeczenia sąd meñti uniewinnił obwinioną od pozostałej części zarzutu ujętego w punkcie pierwszym wniosku o ukaranie.

Orzeczenie zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 04 września 2018 r sąd meriti sprostował oczywistą pomyłkę pisarską w swoim orzeczeniu z dnia 6 czerwca 2018 br (sygn. akt D 85/17) w ten sposób, że w pkt 1 wszystkie słowa (oznaczenia roku) „2017” zastąpił słowami (oznaczeniami roku) „2016”.

Odwołanie od powyższego orzeczenia wniósł obrońca obwinionej J. W., radca prawny T. K., zaskarżając je w całości , poza punktem 8 sentencji orzeczenia, na korzyść swojej mandantki i żądając uchylecia przedmiotowego orzeczenia w zakresie punktów od pierwszego do siódmego oraz od dziewiątego do jedenastego i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżący podniósł w związku z tym szereg zarzutów.

Po pierwsze zarzucił orzeczeniu sądu pierwszej instancji naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na jego treść, a konkretnie:

1.

art. 413 § 2 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych poprzez niewłaściwe ich zastosowanie prowadzące do ujęcia w zaskarżonym orzeczeniu zarzucanych obwinionej wnioskiem o ukaranie

czynów bez podania ich kwalifikacji prawnej, jaką zarzucał (podał) Rzecznik Dyscyplinarny mimo, że wprost takowy obowiązek procesowy, jako konieczny element (wymóg formalnych) orzeczenia wynika z przywołanych przepisów postępowania, co prowadzi do uprawnionej tezy, że orzeczenie nie spełnia podstawowych wymogów formalnych i jako takie winno ulec uchyleniu;

2.

art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. z art. 74¹ ustawy z 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych poprzez niewłaściwe ich zastosowanie polegające na zaniechaniu przytoczenia w pisemnych motywach orzeczenia szczegółowego wyjaśnienia podstaw prawnych przypisanych przedmiotowym orzeczeniem deliktów dyscyplinarnych obwinionej oraz przytoczenia w pisemnych motywach orzeczenia rozbieżnie z sentencją orzeczenia wymierzonych kar grzywny, co do ich wymiaru z karami grzywny wskazanymi w sentencji orzeczenia wydanego w sprawie oraz rozbieżności, co do wymierzonej kary łącznej grzywny między określoną orzeczeniem, a przytoczeniem podstaw jej wymiaru podanym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Po drugie zarzucił orzeczeniu sądu pierwszej instancji poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie, mających istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a polegających na:

1. ustaleniu, że pokrzywdzeni M. Skup, T. T. i U. K. nie zawierali umowy o obsługę prawną z obwinioną radcą prawnym J. W., a tym samym ich reprezentację, gdy tym czasem udzielając obwinionej pełnomocnictwa do jego zastępowania w sprawie przeciwko danym podmiotom nawiązali z obwinioną stosunek zlecenia do prowadzenia przez nią na rzecz ich rzecz danych spraw i co za tym idzie byli zobligowani do poniesienia wynagrodzenia z tym związanego na jej rzecz;

2. ustaleniu, że obwiniona radca prawny J. W. uzależniła wydanie pokrzywdzonemu M. Skup tytułu wykonawczego bez uprzedniego uregulowania należności, gdy tymczasem takowy tytuł został pokrzywdzonemu wydany, a ten należność uregulował na rzecz obwinionej radcy prawnego J. W. bez przedmiotowego obwarowania.

Po trzecie zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego, konkretnie zaś:

1.

art. 6, art. 8 i art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych poprzez niewłaściwe ich zastosowanie w zakresie przypisanym punktem drugim i trzecim sentencji orzeczenia przewinieniami dyscyplinarnymi, gdy z uwagi na zaistniałą sytuację procesową, a w szczególności ilość spraw oraz komplikacji związanych z ustaniem współpracy z M. P. podjęte zostały one omyłkowo lecz w interesie jak się okazuje klienta, a co za tym idzie o ile wystąpiły to były społecznie szkodliwe w stopniu znikomym, a co za tym idzie nie wypełniały przesłanek do przypisania obwinionej popełnienia deliktu dyscyplinarnego;

2.

art. 6, art. 8 i art. 36 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych poprzez niewłaściwe ich zastosowanie w zakresie przypisanych punktami czwartym, szóstym i siódmym sentencji orzeczenia przewinień dyscyplinarnych, a sprowadzających się do przyjęcia tezy, iż w/w przepisy, jak to przyjęto w zarzuconym i przypisanym orzeczeniem OSD przewinieniu dyscyplinarnym zabraniają radcy prawnemu bez istnienia stosunku prawnego, z którego wynikałby obowiązek zapłaty wynagrodzenia lub kosztów zastępstwa procesowego żądania zapłaty wynagrodzenia;

3.

art. 65¹ ust. 2 pkt 3 ustawy z 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych poprzez niewłaściwe jego zastosowanie prowadzące do orzeczenia wobec obwinionej kary pieniężnej, jako kary łącznej w sytuacji połączenia orzeczonych w punkcie 2 i 3

orzeczenia kar nagany, gdy tymczasem w świetle przywołanej podstawy prawnej nie było dopuszczalnym połączenia kar nagany i ich miejsce orzeczenie kary łącznej grzywny.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie obrońcy obwinionej radczynie prawnej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stwierdzić w pierwszym rzędzie należy, że w ocenie sądu odwoławczego - sąd pierwszej instancji w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, następnie poczynił trafne ustalenia faktyczne, w zakresie określonym w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dochodząc do słusznego wniosku, że materiał zebrany w sprawie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że obwiniona radczyna prawna - J. W. dopuściła się zarzucanych jej przewinień dyscyplinarnych, a jej wina, jak i okoliczności popełnienia rzeczonych czynów nie budzą żadnych wątpliwości.

Postępując zgodnie z przepisami procedury karnej, sąd meñti zebrał i ujawnił pełny materiał dowodowy niezbędny do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Lektura uzasadnienia wskazuje, że sąd ten dokonał zgodnej z wymogami i zasadami procesowymi, wszechstronnej i rzetelnej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stosownie do wskazania zawartego w art. 4 k.p.k., uwzględnił zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionej J. W., nie przekraczając przy tym zasady swobodnej ich oceny, z których to wyprowadził prawidłowe wnioski, które odpowiadają zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za dowiedzione, na czym opierał poszczególne

ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W związku z powyższym podkreślić należy, iż proces orzekania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom Kodeksu postępowania karnego znajdującym w niej odpowiednie zastosowanie.

Czyniąc natomiast zadość stosownym wymogom procesowym przewidzianym dla postępowania odwoławczego treścią przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, należy ustosunkować się do podniesionych w rozpoznawanym środku odwoławczym zarzutów.

W świetle tego, co napisano wyżej, od razu trzeba zaznaczyć, że żaden z nich nie zasługiwał na uwzględnienie.

Brak podania kwalifikacji prawnej zarzucanych obwinionej przewinień dyscyplinarnych w komparycji zaskarżonego orzeczenia ma charakter formalny, a zważywszy na to, że we wniosku o ukaranie J. W. rzecznik dyscyplinarny podał wraz z opisem czynów zarzucanych obwinionej ich kwalifikację prawną, można ten brak uznać za wynik oczywistej omyłki pisarskiej, możliwy do sprostowania na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. Ponadto omawiany brak nie miał żadnego wpływu na treść sentencji zaskarżonego orzeczenia, w której - czego obrońca nie kwestionuje - sąd meñti podał kwalifikację prawną czynów przypisanych obwinionej.

Bezzasadna okazała się też polemika skarżącego z prawidłowo dokonаныmi ustaleniami faktycznymi w zakresie czynów zarzucanych J. W. w punkcie czwartym, piątym i szóstym wniosku o ukaranie. Obrońca zakwestionował te ustalenia, nie wyjaśnił jednak, na jakiej podstawie uznał je za błędne. Trzeba w związku z tym pamiętać, że sąd najpierw przeprowadza (ujawnia) dowody celem ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, potem ocenia ujawnione dowody, a dopiero na końcu na podstawie ocenionych dowodów dokonuje ustaleń faktycznych. Błąd w ustaleniach faktycznych jest więc co do zasady następstwem błędu w ocenie dowodów (obraza art. 7 k.p.k.) albo błędem powstałym na skutek nieprawidłowego wnioskowania z właściwie ocenionych dowodów, ewentualnie może wynikać z nieujawnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy (obraza art. 410 k.p.k.). Skarżący tymczasem nie

wskazał, co jego zdaniem miało przesądzić o błędności ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji. W konsekwencji rozważany zarzut nie został prawidłowo sformułowany i w swojej obecnej postaci, jako pozbawiony oparcia w zebranych materiale dowodowym, ma charakter wyłącznie polemiczny.

Dokładnie taki sam charakter ma zarzut, że czyny przypisane obwinionej radczyni prawnej w punkcie pierwszym, drugim i trzecim zaskarżonego orzeczenia są w znikomym stopniu szkodliwe społeczne i dlatego nie wypełniają znamion przewinień dyscyplinarnych. Kryteria ustawowe ustalania stopnia szkodliwości społecznej ujęte zostały w art. 115 § 2 k.k. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę okoliczności o charakterze przedmiotowym (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu), jak i podmiotowym (wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia). Skarżący nie uprawdopodobnił, żeby zaistniały jakieś okoliczności o charakterze przedmiotowym oraz podmiotowym wskazujące na znikomą szkodliwość społeczną czynów przypisanych obwinionej radczyni prawnej w pierwszym, drugim i trzecim punkcie orzeczenia.

Jeśli zaś chodzi o dziesiąty punkt sentencji zaskarżonego orzeczenia, stwierdzić należy, że sąd meñti popełnił w tym punkcie błąd pisarski co do oznaczenia punktów, w których rozstrzygnięto o podlegających łączeniu jednostkowych karach pieniężnych, nie popełnił jednak błędu merytorycznego polegającego na powtórnym (i niepotrzebnym) orzeczeniu kary łącznej nagany w miejsce jednostkowych kar tego rodzaju orzeczonych w punkcie drugim i trzecim sentencji, a połączonych uprzednio w jedną karę w punkcie dziewiątym. Treść rozstrzygnięcia zawartego w punkcie dziesiątym sentencji nie pozostawia wątpliwości, że połączono w nim jednostkowe kary pieniężne wymierzone obwinionej radczyni prawnej tym samym wyrokiem we wcześniejszych punktach sentencji, aczkolwiek podano błędną numerację tych punktów i ten właśnie błąd został sprostowany przez sąd pierwszej instancji postanowieniem z 12 czerwca 2018 roku w sprawie D 85/ 17.

Z kolei zarzut dotyczący istnienia sprzeczności pomiędzy sentencją zaskarżonego orzeczenia a jego uzasadnieniem w zakresie wymiaru wymierzonych obwinionej J. W. jednostkowych kar pieniężnych oraz wymiaru kary łącznej pieniężnych nie znajduje oparcia ani w treści sentencji, ani w treści uzasadnienia i prawdopodobnie został postawiony na skutek nieuważnej lektury zaskarżonego orzeczenia.

Na marginesie należy zauważyć, że art. 65 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymieniono następujące kary dyscyplinarne: upomnienie; nagana; kara pieniężna; zawieszenie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas od trzech miesięcy do pięciu lat, a w stosunku do aplikantów radcowskich - zawieszenie w prawach aplikanta na czas od jednego roku do trzech lat; pozbawienie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, a w stosunku do aplikantów radcowskich - wydalenie z aplikacji. Przywołany przepis nie przewiduje jednak grzywny jako kary dyscyplinarnej. Tymczasem obrońca obwinionej w rozpatrywanym odwołaniu posługuje się zamiennie pojęciem „grzywna” i pojęciem „kara pieniężna”, choć nie są to tożsame pojęcia, a sąd pierwszej instancji z pewnością nie wymierzył obwinionej grzywien.

Mając na uwadze powyższe uwagi, przy braku okoliczności, które należy brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych), Sąd odwoławczy zaskarżone orzeczenie jako trafne utrzymał w mocy (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych). Natomiast o kosztach postępowania odwoławczego orzekł zgodnie § 1 ust. 1 pkt 2 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 roku w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego w zw. z art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, obciążając obwinioną radczynię prawną kosztami tego postępowania w całości i ustalając wysokość tych kosztów na kwotę 1200,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście).

Sąd odwoławczy na podstawie art. 626 par. 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz par. 11 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych zasądził od obwinionej na rzecz pokrzywdzonych T. T., U. K. i Spółki (...) sp. z o.o. po 840 zł z tytułu wydatków za udział pełnomocnika wskazanych wyżej pokrzywdzonych w postępowaniu odwoławczym.